

Svatý Grál.

Mnohé jsou výklady básní, které jsou o Svatém Grálu. Nejvážnější učenci a badatelé zabývali se tímto tajemstvím. Tak mnohé z toho má vysokou mravní hodnotu, avšak všechno v sobě nese velkou chybu tím, že to ukazuje jen výstavbu vzhůru z pozemského, zatímco tu schází hlavní věc, paprsek Světla shůry, který teprve by mohl přinést oživení a osvětlení. Vše, co usiluje zdola směrem vzhůru, musí se zastavit na hranici hmotného, i když je mu poskytnuto nejvýše dosažitelné. Avšak ve většině případů a při příznivých předpokladech může být dosažena sotva polovina této cesty. Jak daleká je však ještě potom cesta k pravému poznání Svatého Grálu!

Tento vjem nedosažitelnosti se nakonec badatelům stává patrný. Výsledkem toho je, že se pokouší chápat Grál jako čistě symbolický výraz pojmu, aby mu tak dodali výše, jejíž nutnost pro tento výraz zcela správně vycitují. Tím se však ve skutečnosti ubírají nazpět, nikoliv kupředu. Dolů místo vzhůru. Odklánějí se od pravé cesty, kterou v sobě básně již částečně nesou. Jen tyto dávají tušit pravdu. Avšak také jen tušit, protože vysoké inspirace a ve snech zachycené obrazy básníků byly při dalším podání spolupracujícím rozumem příliš silně zpozemštěny. Dalšímu předávání duchovně přijatého propůjčili obraz jejich současného pozemského okolí, aby tím lidem smysl jejich básní učinili srozumitelnějším, což se jim navzdory tomu nepodařilo, protože se sami nemohli přiblížit vlastnímu jádru pravdy.

Tak bylo pozdější bádání a hledání předem postaveno na nejistou půdu; každému úspěchu tím byla stanovena úzká

hranice. Že se nakonec mohlo myslet už jen na čistou symboliku a vykoupení Grálem bylo přeneseno do nejvnitřnějšího vlastního já každého člověka, není proto nijak překvapující.

Dosavadní výklady nejsou bez velké mravní hodnoty, avšak nemohou si nárokovat žádné právo na to, aby byly vysvětlením básní, a tím méně že by se přiblížily Pravdě Svatého Grálu.

Svatým Grálem také není míněna nádoba, kterou Syn Boží použil se svými učedníky při poslední večeři na konci své pozemské pouti, do níž pak byla pod křížem zachycena jeho krev. Tato nádoba je posvátnou vzpomínkou na velké vykupitelské dílo Syna Božího, avšak to není Svatý Grál, který byl opěvován obdařenými básníky legend. Tyto básně byly lidstvem falešně pochopeny.

Měla to být zaslíbení z nejvyšších výšin, jejichž naplnění mají lidé očekávat! Pokud by byly takto pojmány, tak by byla jistě již dávno nalezena také jiná cesta, která by mohla bádání dovést ještě poněkud dále než doposud. Takto se však muselo nakonec ve všech výkladech dojít do mrtvého bodu, protože nikdy nebylo možné dosáhnout úplného řešení bez mezer, neboť počátek veškerého bádání stál vlivem dosavadního falešného pojetí předem na falešné půdě. — —

Nikdy nebude moci lidský duch stanout před Svatým Grálem, byť by nakonec také i dosáhl svého nejvyššího zdokonalení a nesmrtelnosti! Proto také nikdy nemůže odtamtud do hmotnosti proniknout o něm přesná zvěst, leda prostřednictvím posla **odtamtud** vyslaného. Lidskému duchu musí tedy zůstat Svatý Grál navždy věčným tajemstvím.

Člověk nechť zůstane při tom, co je schopen duchovně pochopit, a nechť se snaží především naplnit a přivést k nejušlechtilějšímu rozkvětu to, co spočívá v jeho silách. On však žel příliš rád sahá ve své žádostivosti vždy jen daleko nad to, aniž by rozvíjel své vlastní schopnosti, čímž se dopouští nedbalosti, která ho nikdy nenechá dosáhnout toho, čeho je schopen, přičemž požadovaného stejně nikdy dosáhnout nemůže. Připravuje se tím o to nejkrásnější a nejvyšší ve svém vlastním bytí a dosáhne jen úplného selhání ve splnění účelu své existence. — — —

Parsifal je velké zaslíbení. Chyby a omyly, které básníci legend předávali svým příliš pozemským myšlením, znetvořily skutečnou bytost této postavy. Parsifal je totožný se Synem Člověka, jehož příchod ohlašoval sám Syn Boží ¹⁾. Jakožto Vyslanec Boží bude muset s páskou před duchovním zrakem jít nejtěžšími pozemskými obtížemi, jako člověk mezi lidmi. Po určité době bude pásky zbaven a musí opět poznat své východisko a tím i sebe sama, jakož i svůj úkol musí vidět jasně před sebou. Tímto úkolem je přinést vykoupení vážně hledajícímu lidstvu, ve spojení s přísným soudem. Ten však nemůže převzít kterýkoliv člověk, tím méně je možné v něm chtít poznávat četná prožití jednotlivců nebo dokonce všeho lidstva; nýbrž tyto možnosti v sobě ponese dozajista jen zcela určitý, vyvolený, zvláštní Vyslanec.

V neposunutelné zákonitosti veškeré Boží vůle to není možné jinak, než aby se všechno po vývojovém běhu v jeho nejvyšším dokončení mohlo vrátit opět k počátku své prvotní podstaty, nikdy však nad ni. Tak také i lidský duch. On má svůj původ jakožto duchovní semeno v duchovně - bytostném, kam se

po svém putování hmotností za nejvyššího zdokonalení a nabytí živé čistoty může vrátit zpět jakožto vědomý duch v bytostné formě. Jeho cesta ho může v nejpříznivějším případě dovést až na **nádvoří** Hradu Grálu, který stojí jako nejvyšší v duchovně - bytostném a tvoří v něm bránu ke stupňům trůnu, na kterém Zdroj všeho bytí, Bůh Otec, ve svém Božsky bezbytostném zahaluje se občas pláštěm Božsky bytostného, tedy přijímá formu. Žádný duchovně - bytostný, i kdyby byl sebevyšší, sebečistší a sebezářivější, není schopen překročit hranici k Božskému. Hranice a podmíněná možnost jejího překročení spočívá také zde, stejně jako ve sférách nebo úrovních hmotného stvoření, prostě v přirozenosti věci, v rozličnosti druhů.

Jako nejvyšší a nejvznešenější je Bůh sám ve své Božské bezbytostnosti. Pak přichází poněkud hlouběji jako další duchovně - bytostné. Obojí je věčné. K tomu připojuje se pak hlouběji a hlouběji sahající dílo hmotného stvoření, začínající plynovitou jemnohmotností, která se v dolů pokračujících úrovních nebo sférách stává hutnější a hustší až ke konečné, lidem viditelné hrubohmotnosti. Jemnohmotné v hmotném stvoření je to, co lidé nazývají oním světem. Je to tedy jiný svět pro jejich pozemskou, hrubohmotnou schopnost nazírání. Obojí však patří k dílu stvoření, není ve své formě věčné, nýbrž je to podrobena změně za účelem obnovy a osvěžení.

Na nejvyšším východisku věčného duchovně - bytostného stojí Hrad Grálu, duchovně viditelný a hmatatelný, protože je ještě ze stejného duchovně - bytostného druhu. Tento Hrad Grálu skrývá prostor, který opět leží na nejzazší hranici s Božským, je tedy ještě éteričtější než všechno ostatní duchovně - bytostné. V tomto prostoru se nachází jako zástava věčné

dobrotivosti Boha Otce a jako symbol jeho nejčistší Boží lásky, jakož i přímé východisko Boží síly: **Svatý Grál!**

Je to miska, ve které to nepřetržitě vře a vlní se jako rudá krev, aniž kdy přetéká. Je ozáren nejjasnějším Světlem a jen nejčistším ze všech duchovně - bytostných je dopřáno, aby do tohoto Světla mohli pohlížet. **To** jsou strážci Svatého Grálu! Jestliže se v básních praví, že nejčistší z lidí jsou určeni k tomu, aby se stali strážci Grálu, tak je to místo, které obdařený básník příliš zpozemštil, protože se jinak vyjádřit nedovedl. Žádný lidský duch nemůže vstoupit do tohoto posvátného prostoru. Ani ve své nejdokonalenější duchovní bytostnosti po svém návratu z putování hmotností není přece ještě dost éterický, aby mohl překročit práh, tedy hranici k tomuto prostoru. I v nejvyšším zdokonalení podstaty své bytosti je k tomu ještě příliš hutný. Další zéterizování by pro něj však muselo být stejné jako úplný rozklad nebo shoření, protože jeho druh není od počátku uzpůsoben k tomu, aby se stal ještě zářivější a světlejší, tedy ještě éteričtější. Nesnesl by to.

Strážci Grálu jsou věční, čistě duchovní, kteří nikdy nebyli lidmi; jsou to vrcholy všeho duchovně bytostného. Potřebují však Božsky bezbytostnou sílu, jsou na ní závislí, jako je všechno závislé na Božsky - bezbytostném zdroji veškeré síly, na Bohu Otci.

Čas od času, v Den Svaté Holubice, se holubice zjevuje nad nádobou jakožto obnovené znamení nezměnitelné Boží lásky Otcovy. Je to hodina spojení, přinášející obnovení síly. Strážci Grálu ji přijímají v pokorné zbožnosti a mohou pak tuto přijatou zázračnou sílu předávat dál.

Na tom závisí existence celého stvoření!

Je to okamžik, ve kterém se v chrámu Svatého Grálu zářivě vylévá láska Stvořitele k novému bytí, k nové touze tvořit, a která se dál rozlévá rychle pulzujíc dolů celým vesmírem. Všemi sférami jde při tom chvění, posvátné rozechvění naplněné tušením radosti a velkého štěstí. Jen duch pozemského člověka stojí ještě stranou, aniž by cítil, co se právě jemu při tom děje, jaký nesmírný dar on tupě přijímá, protože jeho vlastní zúžení v rozumu nepřipouští již více chápání něčeho tak velikého.

Je to okamžik přílivu života pro celé stvoření!

Je to stálé opakování nutného stvrzení smlouvy, kterou Stvořitel udržuje vůči svému dílu. Kdyby se tento příliv přerušil, kdyby nenastal, tak by muselo všechno existující pozvolna vyschnout, zestárnout a rozpadnout se. Pak by nastal konec všech dnů a zůstal by jen Bůh sám, jak tomu bylo na počátku! Neboť život je jen On sám.

Tento děj je zobrazen v legendě. Dokonce je to vyjádřeno tak, že všechno stárne a musí pominout, když se nedostavuje den Svaté Holubice, „odhalení“ Grálu, a také stárnutím rytířů Grálu během období, ve kterém Amfortas již neodhaluje Grál, až k hodině, ve které Parsifal vystoupí jako král Grálu.

Člověk by měl upustit od toho, aby pokládal Svatý Grál za něco nepochopitelného; neboť on skutečně existuje! Lidskému duchu je však v důsledku jeho podstaty odepřeno, aby ho mohl někdy spatřit. Avšak požehnání, které z něj proudí a které strážci Grálu mohou předávat a také předávají, mohou lidští duchové přijímat a požívat. V tomto smyslu nelze nazvat některé výklady

zcela falešnými, pokud v jejich významu není snaha s sebou strhnout i Svatý Grál. Jsou správné, a přece i také opět nesprávné.

Objevení se holubice v určitý den Svaté Holubice ukazuje vždy seslání Ducha Svatého; neboť tato holubice je s ním v úzké souvislosti. Avšak to je něco, co lidský duch je schopen pochopit jen obrazně, protože z přirozenosti věcí a při nejvyšším vývoji může ve skutečnosti myslet, vědět a cítit pouze až tam, odkud sám přišel, tedy až k druhu, který je **stejný** s nejčistší podstatou jeho původu. To je věčné čistě duchovně - bytostné. Tuto hranici také nebude moci nikdy v myšlení překročit. Něco jiného také není schopen nikdy pochopit. To je tak samozřejmé, důsledné a prosté, že tento myšlenkový pochod je schopen následovat každý člověk.

Co je však nad tím, je a musí zůstat lidstvu z tohoto důvodu navždy tajemstvím!

Každý člověk, který se domnívá, že nese Boha v sobě nebo že je sám Božský nebo že se jím může stát, žije proto v mylném bludu. Nese v sobě **čistě - duchovní**, avšak **ne** Božské. A v tom je nepřeklenutelný rozdíl. Je tvorem, nikoliv částí Stvořitele, jak si tak mnozí snaží namluvit. Člověk je a zůstává **dílem**, nikdy se nemůže stát Mistrem.

Je proto také nesprávné, když se vysvětluje, že lidský duch pochází ze samotného Boha Otce a k Němu se vrací zpět. Původ člověka je **duchovně - bytostné**, a ne Božsky - bezbytostné. Může se proto při dosaženém zdokonalení vrátit také jen do duchovně - bytostného. Správně se říká, že lidský duch pochází z **říše Boží**, a proto také, když dosáhne zdokonalení, se může opět vrátit do

říše Boha, avšak ne k Němu samotnému. **Říše** Boží je čistě duchovně - bytostné.

Prostředníkem mezi Božsky - bezbytostným a čistě duchovně - bytostným se stal Syn Boží. On vychází z Božsky - bezbytostného do duchovně - bytostného, jak kdysi také přišel i do hmotného. Příchod Syna Člověka přináší završení vysokého Božího úkolu Syna Božího. Po jeho splnění vrátí se Syn Boží opět zcela do Božsky - bezbytostného, zatímco Syn Člověka převezme místo něj úřad prostředníka, a tak se stane vůdcem strážců Svatého Grálu, králem Grálu, který opatruje svatou nádobu.

Syn Člověka se pak stane pro lidského ducha Alfou a Omegou, protože je počátkem a koncem pro chápání lidského ducha; neboť on může překročit hranici k Božsky - bezbytostnému, a tak všechno přehlédnout.

1)

Přednáška: [10. Syn Boží a Syn Člověka.](#)